

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. MSK 65164/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2018, č. j. 22 A 203/2017 - 13,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení vedoucí odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 14. 4. 2016, č. j. MUFO 11294/2016, kterým jako příslušná služebně nadřízená osoba rozhodla podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, že Ing. B. V., referentka odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, není vyloučena z dalších úkonů spojených s řízením sp. zn. MUFO-S 3909/2015 ve věci dodatečného povolení stavby rodinného domu a zpevněných ploch na pozemku p. č. X k. ú. N. V. u F. n. O. a úkonů v řízení sp. zn. MUFO-S 3951/2015 ve věci odstranění stavby rodinného domu provedené v rozporu s územním souhlasem a ohlášení na tomtéž pozemku.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud v záhlaví označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. S poukazem na judikaturu správních soudů (rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016, č. j. 9 A 152/2013 – 39) totiž dospěl k závěru, že žaloba je nepřípustná podle § 68 písm. e) s. ř. s., neboť řízení o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu se vede ještě před ukončením řízení o věci samé, jeho předmět tudíž spadá pod otázky vedení řízení a rozhodnutí o posouzení otázky podjatosti úřední osoby tak je vyloučeno ze soudního přezkoumání podle § 70 písm. c) s. ř. s. Krajský soud uzavřel, že pokud má žalobkyně za to, že se na rozhodování podílela osoba, u které jsou dány zákonné důvody pro její vyloučení, může tyto své námitky uplatnit v žalobě proti meritornímu rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž namítala, že krajský soud žalobu odmítl, aniž by uvedl jakoukoliv úvahu ve vztahu k usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2017, č. j. 11 Co 146/2017 – 36, v jehož výroku III. je uvedeno, že žalobkyně může žalobu podat u Krajského soudu v Ostravě jako věcně a místně příslušného soudu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Podle stěžovatelky tak je kasační stížností napadené usnesení krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Další pochybení krajského soudu spatřuje stěžovatelka v tom, že v rozporu s § 46 odst. 3 s. ř. s. nepodal návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že se krajský soud nevyjádřil k výroku III. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2017, č. j. 11 Co 146/2017 – 36. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

[8] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[9] Pro přehlednost a úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že Okresní soud ve Frýdku – Místku usnesením ze dne 8. 3. 2017, č. j. 12 C 217/2016 – 20, podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, zastavil řízení o předmětné žalobě stěžovatelky s odůvodněním, že nemá pravomoc k jejímu projednání, neboť věc náleží do věcné příslušnosti soudu ve správním soudnictví, kterým je Krajský soud v Ostravě a stěžovatelku poučil, že si u krajského soudu může podat žalobu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení okresního soudu. Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení okresního soudu odvolání, na základě kterého Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 29. 8. 2017, č. j. 11 Co 146/2017 – 36, shora uvedené usnesení okresního soudu potvrdil a výrokem III. žalobkyni poučil, že může žalobu podat u Krajského soudu v Ostravě jako věcně a místně příslušného soudu v správním soudnictví.

[10] Z výše uvedeného je zřejmé, že Krajský soud v Ostravě se v naposledy uvedeném usnesení zabýval tím, který soud je věcně příslušný k rozhodnutí o žalobě stěžovatelky, přičemž dospěl k závěru, že tímto soudem je soud ve správním soudnictví – Krajský soud v Ostravě, který se následně žalobou stěžovatelky zabýval v kasační stížností napadeném usnesení a žalobu stěžovatelky odmítl z důvodu její nepřípustnosti podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) téhož zákona. Otázkou své pravomoci ve věci rozhodnout se však již v kasační stížností napadeném usnesení nezabýval, a nebyl proto ani dán žádný důvod k tomu, aby se vyjádřil k usnesení krajského soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 11 Co 146/2017 – 36, jak to požaduje stěžovatelka v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že závěr krajského soudu v občanském soudním řízení o věcné a místní příslušnosti soudu příslušného k projednání žaloby stěžovatelky ve správním soudnictví se týká pouze této otázky a nezavazuje soud ve správním soudnictví, jakým způsobem (tj. zda procesně či meritorně) má o této žalobě rozhodnout.

[11] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížností napadené usnesení krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud se v napadeném usnesení zabýval přípustností žaloby ve smyslu příslušných ustanovení soudního řádu správního a své závěry v tomto směru řádně zdůvodnil, poukázal na relevantní judikaturu a správně rozhodl podle na věc aplikovatelné právní úpravy.

[12] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že krajský soud měl věc podle § 46 odst. 3 s. ř. s. předložit zvláštnímu senátu určenému k rozhodování kompetenčních sporů. Kompetenční spor (negativní kompetenční konflikt) nastává v situaci, kdy soud v občanském soudním řízení o žalobě zastaví s tím, že věc má být projednána a rozhodnuta ve správním soudnictví, a správní soud v případě téže žaloby u něj poté podané dospěje k závěru, že se jedná o věc soukromoprávní povahy, k jejímuž projednání má pravomoc

soud v občanském soudním řízení. V takovém případě již správní soud nemůže věc odmítnout pro její soukromoprávní povahu, ale je povinen podat návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu. V posuzované věci se o takovouto situaci nejedná, neboť okresní soud sice řízení o žalobě stěžovatelky zastavil pro nedostatek své věcné příslušnosti k jejímu projednání. Krajský soud však neshledal důvod pro odmítnutí žaloby z důvodu nedostatku své pravomoci ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s., ale žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro její nepřípustnost spočívající v tom, že se stěžovatelka žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je ze soudního přezkoumání vyloučeno. Podmínky pro postup podle § 46 odst. 3 s. ř. s. tudíž nebyly splněny.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[14] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu